

PERSONATGE

Mercè Martínez i Giralt va néixer a Sabadell el 22 de setembre del 1976. És filla única. Es defineix com una persona molt impulsiva, molt directa, de vegades una mica irreflexiva, de rauxa més que de seny... Autèntica, diria jo. Li encanta cuinar. El seu menjar preferit és el marisc «sense cap dubte», afirma. El seu color favorit, el verd. Pel que fa al paisatge, es decanta «per unes muntanyes ben nevades». El seu lema a la vida és «intentar ser el més feliç possible». Li agrada el número set. Es reconeix una dona sensible, fàcil d'emocionar, «m'emocionen els gestos amables que sovint són imperceptibles.» És molt crítica amb el seu treball, «potser massa i tot. No estic mai contenta.»

Text:
JOSEP GAMELL

MERCÈ MARTÍNEZ

ACTRIU. PREGONERA DE LA FESTA MAJOR DE SABADELL 2012

Simpatia en tota la seva dimensió

Mercè Martínez desborda simpatia. Aquesta és la frase que triaria si em demanéssiu una definició ràpida del personatge. Acostumats als titulars, a les frases, a les sentències, als destil·lats sintètics jo aniria per aquest costat. Simpatia en tota la seva dimensió. De persona, d'actriu, de dona, d'amiga, de parella, de filla. Una simpatia plena, destil·lada en el físic, en la veu, en la indumentària, en el posat, en

el caminar. Amb sentit de la responsabilitat i de la provisió. Trobant-se a si mateixa més i més, cada vegada.

«De ben petita ja vaig apuntar-me al Taller de Teatre de La Joventut de la Faràndula. I vaig fer Els Pastorets, és clar (Riu). Després em vaig incorporar a Scena Grup de Teatre, també a Sabadell», explica. En la recerca de la seva pròpia identitat en un teatre, Mercè Martínez sempre va tenir clar que volia ser actriu «a seques», sense un caràcter definit, sense el

cognom d'estrella. I ho està aconseguint, perquè tant en cinema, teatre o televisió—on triomfa a *La Riera* (TV3)— la Mercè és una actriu que posa la seva personalitat al servei del personatge que li toca interpretar. Una altra persona s'amaga entre acte i acte. Martínez afirma que el millor que pot passar a un intèrpret és que quan el públic el vegi també se l'estigui creient, no jutjant, que no digui: «Que bé que ho fa!», sinó que després, quan acabi la representació i surti

del teatre, el recordi i pensi: «Que bé que ho feia perquè m'ho he cregut». Però sempre a posteriori, perquè a l'escenari no ha de sortir un intèrpret sinó un personatge. També diu que li agrada el teatre perquè, tot i que el motlle sigui el mateix, mai una representació d'ahir no és igual a la d'avui ni ho serà a la de demà. «El teatre és viu», recorda. Amb uns ulls intensos capaços de traspasar l'interlocutor i encomanar-li el seu imparable entusiasme per la creació

artística, explica que «el més dur d'això és que, passi el que passi a la persona que hi ha darrere el personatge, tu a les set de la tarda has d'estar preparada per a sortir a escena, com si les altres coses, les teves, no existissin. La ficció és realitat, i malgrat que es plori o es rigui, una vegada s'hagi fet córrer el teló es queda aquí, sobre les taules, fins demà; però quan la realitat és ficció i toca riure s'han de saber aguantar les llàgrimes. I això costa.»